

ASA SCHWARZ

NEFFELIM

ΑΓΓΕΛΟΙ ΕΚΔΙΚΗΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Στοκχόλμη, σήμερα

Παρακολουθούσαν το διαμέρισμα εδώ και τρεις εβδομάδες.

Τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή.

Δεν είχαν δει κανέναν να μπαίνει ή να βγαίνει όλο το απόγευμα. Η ώρα είχε πάει 11:30 μ.μ. Τα παράθυρα ήταν σκοτεινά, όλα έδειχναν ότι το διαμέρισμα πέντε δωματίων στην οδό Ντρότνινγκοταν, στο κέντρο της Στοκχόλμης, ήταν άδειο. Η Νόβα, η οποία έβλεπε καλά την πρόσοψη του κτιρίου, ευχήθηκε τα πράγματα να παραμείνουν έτσι. Τις προηγούμενες μέρες επαναλαμβανόταν το ίδιο σκηνικό: αν οι ιδιοκτήτες του διαμερίσματος δεν είχαν επιστρέψει μέχρι αυτή την ώρα, θα έλειπαν όλη τη νύχτα. Υπέθεσε ότι περνούσαν το βράδυ στην παραθαλάσσια εξοχική τους κατοικία στο αρχιπέλαγος. Αν έχεις βγάλει 155 εκατομμύρια κορόνες μέσα σε έντεκα χρόνια, έχεις την πολυτέλεια για κάτι τέτοιο, σκέφτηκε ενοχλημένη. Εκατόν πενήντα πέντε εκατομμύρια για να ξερνούν διοξειδίο του άνθρακα στην ατμόσφαιρα τέσσερα από τα πιο ρυπογόνα ηλεκτροπαραγωγικά εργοστάσια καύσης λιθάνθρακα στην Γερμανία. Το εργοστάσιο συγκαταλεγόταν μεταξύ των πιο επιζήμιων για το περιβάλλον ηλεκτροπαραγωγικών εργοστασίων στην Ευρώπη, και ανήκε στη σουηδική εταιρεία παραγωγής ενέργειας Vattenfall. Οι συγκεκριμένες ρυπογόνες επιχειρήσεις κοσμούσαν όλες τους τη λίστα «Οι Τριάντα Βρόμικοι» που είχε καταρτίσει η περιβαλλοντική οργάνωση WWF.

Η Νόβα ανασύνταξε τις δυνάμεις της για να ξεπεράσει την ταραχή που συσσωρευόταν μέσα της γι' αυτά που επρόκειτο

να συμβούν. Οι Τριάντα Βρόμικοι, μουρμούρισε στον εαυτό της σαν μάντρα. Αυτό βοήθησε. Αισθάνθηκε την αδρεναλίνη να την πλημμυρίζει. Ήπια μια μεγάλη γουλιά καφέ από το χάρτινο κύπελλο που είχε μπροστά της και έκανε έναν μορφασμό αηδίας. Ο καφές είχε παγώσει. Από την αρχή δεν ήταν και πολύ ζεστός, τώρα όμως δεν πινόταν· ήταν πικρός και νεροζούμι.

Η Νόβα καθόταν σε ένα κατάστημα 7-Eleven και το τραπέζι που είχε πιάσει ήταν δίπλα στο παράθυρο. Χτύπησε το κινητό της. Ήξερε ήδη τι θα έλεγε το μήνυμα. Ακούμπησε με θόρυβο το κύπελλο πάνω στο τραπέζι και σηκώθηκε. Για να απαλλαγεί από τη γεύση του μπαγιάτικου καφέ έχωσε στο στόμα της την τελευταία τσίχλα που είχε. Ο σπυριάρης ταμίας τής έριξε μια φευγαλέα ματιά αλλά στη συνέχεια απορροφήθηκε στην ανάγνωση του καινούργιου τεύχους του *Rocky*. Ένα απείθαρχο τσουλούφι είχε πέσει στα μάτια του και το έριξε πίσω από τ' αυτί με μια αποφασιστική κίνηση. Η Νόβα σκόπιμα απέφυγε να διασταυρώσει το βλέμμα της μαζί του, μπόρεσε όμως να καταλάβει ότι ήταν σχεδόν συνομήλικοι. Εκείνη θα έκλεινε τα δεκαεννιά την Τρίτη.

Η Νόβα δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα για το αν ο νεαρός θα την αναγνώριζε κάποια στιγμή. Είχε βρει την ολόσωμη φόρμα που φορούσε σ' έναν μεταλλικό κάδο σκουπιδιών. Ήταν μια βρόμικη πορτοκαλί φόρμα, με το λογότυπο του οργανισμού τηλεπικοινωνιών TELEVERKET τυπωμένο με μεγάλα έντονα γράμματα στην πλάτη. Είχε μαζέψει τα ράστα κοτσιδάκια της ψηλά και τα είχε καλύψει μ' ένα καπέλο που είχε βρει στον ίδιο κάδο. Είχε κατεβάσει το γείσο χαμηλά για να της σκεπάζει το μέτωπο, είχε βγάλει το σκουλαρίκι από τη μύτη, και είχε καθαρήσει το πρόσωπο της από κάθε ίχνος μακιγιάζ. «Ούτε η μάνα σου δεν θα σε αναγνώριζε», της είχε πει κάποιος νωρίτερα, την ώρα που έφευγε από το γραφείο. Δεν διαφώνησε μαζί του, αλλά σκέφτηκε: Δεν έχεις γνωρίσει τη μάνα μου.

Έξω από το κατάστημα έλεγξε το μαύρο σακίδιό της για πέμπτη φορά την τελευταία ώρα. Τρία πράγματα είχε όλα κι

όλα: μια βαθυκόκινη βαφή σε σπρέι, έναν φακό κεφαλής και ένα σετ διαρρηκτικών εργαλείων που είχε παραγγείλει από την Αμερική μέσω ίντερνετ. Το είχε αγοράσει μέσω του διαδικτυακού τόπου *Προϊόντα Αυτοάμυνας*, και το είχε παραλάβει συσκευασμένο σ' ένα διακριτικό καφέ κουτί. Στην αρχή είχε γελάσει στην ιδέα ότι θα χρησιμοποιούσε διαρρηκτικά εργαλεία για αυτοάμυνα, αλλά αργότερα συνειδητοποίησε ότι αυτό ακριβώς θα έκανε.

Αν ερχόταν η συντέλεια του κόσμου, θα πέθαινε και εκείνη.

Επομένως, θα προχωρούσαν στο σχέδιό τους καθαρά για λόγους αυτοάμυνας. Αισθάνθηκε μεγάλη ασφάλεια όταν πήρε την απόφαση να συμμετάσχει στην αποψινή αποστολή.

Η συσκευασία που είχε παραγγείλει η Νόβα περιείχε και έναν οδηγό για αρχάριους στη διάνοιξη κλειδαριών. Είχε επίσης αγοράσει δύο κλειδαριές της ίδιας μάρκας με αυτές που σχεδίαζε να διαρρήξει απόψε, και είχε βαλθεί να κάνει εξάσκηση, ξανά και ξανά. Εξακολουθούσε όμως να μη νιώθει απόλυτα σίγουρη. Πάντα είχε νευρικήτητα όταν θα έπρεπε να κάνει κάτι για πρώτη φορά. Και δεν συνήθιζε κάθε μέρα να πραγματοποιεί διαρρήξεις και εισβολές σε σπίτια. Οι Τριάντα Βρόμικοι, επανέλαβε στον εαυτό της για να αναπτρώσει το ηθικό της. Οι Τριάντα Βρόμικοι.

Η οδός Ντρότνινγκοταν ήταν έρημη εκτός από ένα θορυβώδες τσούρμο περαστικών που κατευθυνόταν προς το μετρό. Ούτε που πρόσεξαν τη νεαρή κοπέλα με την πορτοκαλί φόρμα που διέσχισε τον δρόμο, νευρική και ανήσυχη. Η κεντρική είσοδος του κτιρίου φωτιζόταν από τις λάμπες του δρόμου. Η Νόβα γνώριζε τον κωδικό εισόδου. Πριν από δύο εβδομάδες είχε βοηθήσει μια ηλικιωμένη κυρία με πι να μπει μέσα, και απομνημόνευσε τον κωδικό της. Σε κλάσματα δευτερολέπτου η Νόβα βρέθηκε στο φουαγιέ του κτιρίου.

Ο χώρος ανέδιδε μια μυρωδιά κλεισούρας, που γινόταν πιο έντονη από τη σκόνη και τα γρασαρισμένα γρανάζια του ανελ-

κυστήρα. Το μαρμάρινο δάπεδο, οι ξύλινες κολόνες και το επιχρυσωμένο αγγελάκι πάνω σ' έναν κιονοστάτη, όλα μαρτυρούσαν την οικονομική άνεση και το γούστο των ενοίκων. Η Νόβα προτίμησε να πάει από τις σκάλες παράλο που το διαμέρισμα-στόχος βρισκόταν στον πιο υψηλό όροφο. Δεν θα ήταν εύκολο να ξεφύγει από έναν ανελκυστήρα. Αν και δεν είχε ακόμη διαπράξει κάποια παρανομία, εντούτοις αισθανόταν ένοχη.

Όταν έφτασε στο κεφαλόσκαλο του τελευταίου ορόφου πήρε μια βαθιά ανάσα και περίμενε να ξαναβρεί τον σφυγμό της, ενώ παράλληλα μελετούσε το διάγραμμα του κτιρίου. Υπήρχαν μόνο δύο διαμερίσματα στον συγκεκριμένο όροφο, και τα δύο με ψηλές πόρτες, πλαισιωμένες από φαρδιές ξύλινες κάσες. Ένα αμυδρό φως διακρινόταν στη χαραμάδα της μιας πόρτας. Μπορούσε να ακούσει τον ήχο της τηλεόρασης από το διπλανό διαμέρισμα και έριξε μια κλεφτή ματιά από τα ματάκι της πόρτας.

Η ένοικος ήταν ξύπνια.

Αυτό δεν είχε προβλεφθεί στο σχέδιο.

Για κάποια δευτερόλεπτα πέτρωσε. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν από τον φόβο ότι μπορεί και να τη δουν. Έπειτα συνήλθε. Μάσησε για τελευταία φορά την τσίχλα της, την έβγαλε από το στόμα, την τέντωσε και την έπλασε με το χέρι δίνοντάς της το σχήμα ενός κέρματος. Έπειτα πλησίασε προσεκτικά το ματάκι της πόρτας και πίεσε την τσίχλα πάνω του για να κολλήσει. Τουλάχιστον τώρα θα είχε κάτι να την προειδοποιήσει, αφού θα έπρεπε κανείς ν' ανοίξει την πόρτα για να δει έξω. Η γειτόνισσα προφανώς θα δίσταζε να καλέσει την αστυνομία προτού ελέγξει τι πραγματικά συμβαίνει στο κλιμακοστάσιο.

Η Νόβα επέστρεψε στην πόρτα που την ενδιέφερε. Το ξύλο ήταν σκληρό και φθαρμένο, αλλά το είχαν πρόσφατα βάψει και φρεσκάρει. Μια μπρούτζινη πλακέτα πάνω στην πόρτα

έγραφε «Γιόσεφ Φ. Λάρσον». Το ξαναδιάβασε. Το όνομα ήταν χαραγμένο με καλλιγραφικά γράμματα. Αν και τα πάντα είχαν σχεδιαστεί μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, παρόλα αυτά ήθελε να βεβαιωθεί ότι βρισκόταν έξω από τη σωστή πόρτα στον σωστό όροφο.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε έξω τα διαρρηκτικά εργαλεία. Επαναλάμβανε συνεχώς τις λέξεις «Οι Τριάντα Βρόμικοι» στο πίσω μέρος του μυαλού της. Η κύρια κλειδαριά άνοιγε εύκολα, ακριβώς όπως το είχε δοκιμάσει και στο σπίτι, αλλά τότε άκουσε έναν ήχο πίσω από την πόρτα της γειτόνισσας: πατημασιές ζώου στο ξύλινο δάπεδο.

Έπειτα η Νόβα αντιλήφθηκε γρατζουνίσματα στην πόρτα. Η αναπνοή της έγινε πιο γρήγορη, το αίμα χτυπούσε δυνατά στα μηλίγγια της. Για μια στιγμή σκέφτηκε να γίνει καπνός. Ύστερα άρχισε να πασπατεύει την κλειδαριά νούμερο δύο, έχασε την αυτοσυγκέντρωσή της, και έπρεπε να προσπαθήσει από την αρχή. Μια κακόκεφη φωνή φώναξε τον σκύλο, αλλά αντί να πάει προς το αφεντικό του, το ζώο άρχισε να γαβγίζει άγρια, επιζητώντας την προσοχή. Σερνάμενα βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν την πόρτα.

Για μια ακόμη φορά η Νόβα απέτυχε να ανοίξει τη δεύτερη κλειδαριά, αν και προσπάθησε τόσο που έσπασε ένα από τα μαυροβαμμένα νύχια της μέσα από το γάντι. Από το διπλανό διαμέρισμα, πίσω από την πόρτα όπου βρίσκονταν η κυρία με το σκυλάκι, έφταναν στ' αυτιά της συγκεχυμένοι ήχοι. Όταν όμως η Νόβα άκουσε τη γειτόνισσα να φωνάζει θυμωμένη για αρκετή ώρα μ' αγριεμένη φωνή, κατάλαβε ότι είχε ανακαλύψει την τσίχλα στο ματάκι.

Ο σύρτης έτριξε.

Ξαφνικά η κλειδαριά που παίδευε τη Νόβα γύρισε και η πόρτα άνοιξε. Άρπαξε το σακίδιό της και γλίστρησε μέσα, κλείνοντας σιγά την πόρτα πίσω της. Με το που την τύλιξε το σκοτάδι του διαμερίσματος, η γειτόνισσα άνοιξε τη δική της πόρ-

τα. Παρά τρίχα! Κράτησε την αναπνοή της, αλλά η καρδιά της χτυπούσε δυνατά σαν ταμπούρλο.

Τώρα ήταν η σειρά της Νόβα να κρυφοκοιτάξει από το ματάκι. Είδε την ηλικιωμένη κυρία με το πι στο κατώφλι της πόρτας της, να κοιτάζει διερευνητικά τριγύρω στον διάδρομο. Στο τέλος κοίταξε με δυσπιστία το γκρι κανισάκι της. Έβγαλε την αλυσίδα του σύρτη και προσεκτικά άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Το κανίς όρμησε έξω και ύστερα σταμάτησε, στυλώνοντας το βλέμμα του προς τη μεριά της Νόβα. Τρομαγμένη, η ηλικιωμένη κυρία έκανε λίγα βήματα στον διάδρομο σέρνοντας τα πόδια της και έσκυψε με δυσκολία για να πιάσει τον σκύλο της. Καθώς επέστρεφε στο διαμέρισμά της, του ψιθύρισε στο αυτί: «Γκούντρον, μη γαβγίζεις στους γείτονες».

Ενώ ετοιμαζόταν να κλειδώσει, σταμάτησε και έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο της. Ύστερα περιεργάστηκε την τσίχλα. Έβγαλε ένα χαρτομάντιλο από την πλεχτή ζακέτα της και τεντώθηκε για να πιάσει μ' αυτό τη σιχαμερή αηδία που ήταν κολλημένη στην πόρτα της και να την πετάξει.

«Αλήτες», έβρισε μέσα από τα δόντια της, καθώς έκλεινε πίσω της την πόρτα.

Η Νόβα στράφηκε προς το σκοτεινό δωμάτιο. Στο βάθος, από τα παράθυρα τρύπωναν σκόρπιες ακτίνες φωτός από τις λάμπες του δρόμου και τις βιτρίνες των καταστημάτων της οδού Ντρότνινγκοταν. Στην τσάντα της βρήκε τον φακό και, αφού τον στερέωσε στο κεφάλι της, τον άναψε. Το χολ ήταν κομψά διακοσμημένο, σε κλασικό στιλ, μ' ένα τροχήλατο τραπεζάκι και έναν επίχρυσο καθρέφτη. Υπήρχαν πολλές άδειες κρεμάστρες σ' έναν καλόγηρο μαζί μ' ένα ξεχασμένο ανοιχτόχρωμο καφέ παλτό. Η Νόβα υπέθεσε ότι τα ρούχα του ζεύγους θα βρίσκονταν στη διπλανή ντουλάπα. Δυο ζευγάρια παπούτσια ήταν τοποθετημένα κάτω από το παλτό: ένα ζευγάρι καφέ δερμάτινα αντρικά παπούτσια, και ένα ζευγάρι γυναικεία

με χαμηλό τακούνι. Παπούτσια ηλικιωμένης, σκέφτηκε η Νόβα. Στον αέρα διαχεόταν μια ελαφριά μυρωδιά σκουπιδιών. Η Νόβα λες και άκουγε τη μητέρα της να της λέει: *Όχι σκουπίδια μέσα στο σπίτι τις μέρες του καύσωνα.*

Ένας ανοιχτός χαρτοφύλακας ήταν πεταμένος στο πάτωμα. Έμοιαζε σαν κάποιος να είχε μπει στο σπίτι και να τον είχε παρατήσει εκεί για να προλάβει να απαντήσει στο τηλέφωνο. Η ετήσια αναφορά της εταιρείας παραγωγής ενέργειας Vattenfall είχε μισογλιστρήσει έξω. Ο χαρτοφύλακας προβλημάτιζε τη Νόβα, διότι δεν ήταν σίγουρη αν κάποιος είχε μπει σήμερα στο διαμέρισμα, και ένα τέτοιο ενδεχόμενο, μια τέτοια απρόβλεπτη εξέλιξη, μπορεί και να ανέτρεπε την ομαλή έκβαση του σχεδίου τους. Ο πεταμένος χαρτοφύλακας δημιουργούσε ακαταστασία. Κοίταξε για μια στιγμή τον χαρτοφύλακα, αλλά μετά σκέφτηκε ότι σκοπός της ήταν έτσι κι αλλιώς να κάνει άνω-κάτω το διαμέρισμα. Είχε φτάσει η ώρα για το σπρέι. Είχε πάντα μια τάση προς το δραματικό, γι' αυτό και θα έγραφε τα συνθήματα με έντονο χρώμα, ένα βαθύ κόκκινο σαν αίμα, που θα έκανε σίγουρα αίσθηση.

Ο καθρέφτης στο χολ ήταν το πρώτο θύμα. «ΔΟΛΟΦΟΝΕ» έγραψε με μεγάλα γράμματα. Ο επόμενος που θα κοιταχτεί στον καθρέφτη θα ανακαλύψει ποιος πραγματικά είναι, σκέφτηκε χαμογελώντας για την εξυπνάδα της. Έπειτα προχώρησε προς το σκοτεινό αλλά ευρύχωρο καθιστικό· το ξύλινο δάπεδο κάλυπταν αυθεντικά ανατολίτικα χαλιά. Σε κάποια γωνιά ήταν τοποθετημένα όμορφα ξύλινα κουτιά που η Νόβα υπέθεσε ότι ήταν ηχεία. Είδε επίσης ένα ξυλόγλυπτο αφρικανικό άγαλμα, μιας γυναίκας με γυμνά μωρά να σκαρφαλώνουν στο σώμα της.

Σε μια γωνιά του δωματίου υπήρχε ένας μαύρος δερμάτινος καναπές με ασορτί σκαμπό. Η Νόβα πλησίασε αμέσως και έγραψε «ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΑ» στα μαξιλάρια. Ευχαριστημένη, έκανε ένα βήμα πίσω και καμάρωσε το έργο της.

Όταν έγραψε «ΟΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΒΡΟΜΙΚΟΙ» στον απέναντι τοίχο συνειδητοποίησε ότι πρέπει να έσταξε μπογιά στο πάτωμα. Περιεργάστηκε το σπρέι αλλά, με μεγάλη ανακούφιση, δεν διαπίστωσε καμιά διαρροή. Θα ήταν ό,τι χειρότερο να ξεμείνει από χρώμα. Σκύβοντας για να φωτίσει με τον φακό το συγκεκριμένο σημείο, παρατήρησε ότι ήταν περισσότερο μια σκούρα καφέ κηλίδα, και όχι κόκκινη, σαν τη δική της βαφή. Και έμοιαζε να έχει ξεραθεί. Όταν έστρεψε τον φακό στο πάτωμα, σαρώνοντας με τη δέσμη φωτός σπιθαμή προς σπιθαμή τον χώρο, πρόσεξε άλλες δύο τέτοιες κηλίδες. Ξεραμένες κι αυτές, στο ίδιο σκούρο καφέ χρώμα.

Η Νόβα αισθάνθηκε ένα κύμα φόβου το οποίο προσπάθησε να ξεπεράσει. Καθώς πλησίασε τις άλλες δύο κηλίδες, είδε ότι σχημάτιζαν την αρχή μιας λεπτής γραμμής. Μια μακριά σειρά από σκούρες κηλίδες οδηγούσαν έξω από το καθιστικό σ' ένα από τα διπλανά δωμάτια. Κάποιες από αυτές είχαν κάνει λεκέδες στο σκληρό ξύλινο πάτωμα, τα ίχνη των οποίων δεν θα έφευγαν εύκολα.

Η Νόβα δεν μπορούσε να αντισταθεί στις μυστηριώδεις κηλίδες, έπρεπε πάση θυσία να ακολουθήσει τα ίχνη. Ένα σημάδι όμως στην πόρτα την έκανε να σταματήσει απότομα· ήταν ξεκάθαρα το αποτύπωμα ενός χεριού που είχε γλιστρήσει κατά μήκος του ξύλου στην προσπάθειά του να πιαστεί από κάπου.

Ένα κόκκινο σημάδι.

Μόλις εκείνη τη στιγμή τής πέρασε από το μυαλό ότι το κόκκινο μπορεί να είναι αίμα. Διστακτικά, έκανε να προχωρήσει, φωτίζοντας τον χώρο με τον φακό. Δεν πρόλαβε να κάνει ένα βήμα και σταμάτησε, ανήμπορη να κουνηθεί ή να πάρει τα μάτια της από το θέαμα που αντίκρισε πάνω στο διπλό κρεβάτι. Από δω, λοιπόν, ερχόταν η μπόχα από τα σκουπίδια. Τα τρία σώματα είχαν προφανώς αφήσει τον κόσμο των ζωντανών αλλά έδιναν την εντύπωση της κίνησης. Το αποτρόπαιο, αι-

σχροό θέαμα έφερε στο μυαλό της Νόβα προφητείες για τη συντέλεια του κόσμου. Ο κύριος, η κυρία και ένα γερμανικό κυνηγόσκυλο, μαζί και στον θάνατο, σ' έναν τελευταίο εναγκαλισμό. Πάνω από το κρεβάτι ήταν γραμμένο με περιττώματα το εξής βιβλικό απόσπασμα:

Γένεσις 6:4 οι δέ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγεννῶσαν ἑαυτοῖς· ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί.

Ήταν εύκολο να διαβάσει τις φράσεις κόντρα στο χρυσό και ασημί χρώμα του τοίχου. Η λάμψη από το κόκκινο πορτατίφ τόνιζε το ματωμένο χαλί γύρω από το κρεβάτι. Τα κρόσσια έφεραν στο μυαλό της Νόβα έναν οίκο ανοχής, όπως και ο καθρέφτης στο ταβάνι, πάνω από το κρεβάτι.

Ένας οίκος ανοχής στην Κόλαση.

Στον καθρέφτη παρατήρησε ότι τα εντόσθια του σκύλου ήτα τυλιγμένα γύρω από τον λαιμό της γυναίκας σαν κολάρο. Η Νόβα γύρισε από την άλλη πλευρά και ξέρασε πικρό καφέ και κίς με μπρόκολο. Ο παχύρρευστος εμετός άρχισε να αναμειγνύεται με τις κηλίδες αίματος στο πάτωμα.

Σκόνταψε στο καθιστικό καθώς ασυναίσθητα σκούπιζε με το μανίκι της φόρμας της τα υπολείμματα τροφών από το στόμα της. Άρπαξε το σακίδιό της και βγήκε από το διαμέρισμα, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα πίσω της. Στο τέλος της πρώτης σειράς σκαλιών παραπάτησε και έπεσε με τα τέσσερα, χτυπώντας με δύναμη. Ο πόνος από τα γόνατά της που χτύπησαν πάνω στο μάρμαρο επισκιάστηκε από το αίσθημα πανικού στο στομάχι της. Σηκώθηκε πάνω απότομα και συνέχισε να κατεβαίνει τις σκάλες, πανικόβλητη. Αρκετούς ορόφους πιο ψηλά, το κανίς γάβγιζε υστερικά.

Η Νόβα όρμησε για ν' ανοίξει την εξώπορτα του κτιρίου, και βγήκε στην Ντρότνινγκοταν μ' ένα άγριο βλέμμα στα μάτια

της. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να φύγει όσο το δυνατόν πιο μακριά από αυτό το διαμέρισμα και το κτίριο.

Άρχισε να τρέχει στον δρόμο σαν τρελή.

Ένα ζευγάρι μάτια την παρακολουθούσαν να φεύγει σαν κυνηγημένη.

Χονολουλού, 9 Σεπτεμβρίου 2003

Το καλοκαίρι του 2003 υπήρξε το πιο ζεστό στην Ευρώπη από τον δέκατο πέμπτο αιώνα. Στην αρχή, μόνο οι περιβαλλοντολόγοι έδειξαν να ανησυχούν, αλλά την ανησυχία τους σύντομα συμμερίστηκαν μέλη ομάδων πίεσης, πολιτικοί και, τελικά, ο απλός κόσμος. Εντούτοις, υπήρχε και κάποιος που δεν ανησυχούσε διόλου· ο Τζορτζ ΜακΆλεϊ. Η λέξη ευτυχία θα ήταν φτωχή για να περιγράψει τη συναισθηματική του κατάσταση. Αυτό που ένιωθε ήταν περισσότερο αγαλλίαση.

Χάρη στην υπερθέρμανση του πλανήτη, ο Τζορτζ ΜακΆλεϊ έμελλε να ζήσει την πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής του μέχρι εκείνη τη μέρα, στα εβδομήντα του χρόνια. Σύντομα, ένα δελτίο τύπου θα έφτανε σ' όλες τις μεγάλες ξένες εφημερίδες και η ανταπόκριση θα ήταν τεράστια. Ήταν σίγουρος γι' αυτό. Μέσα στην έξαψη του ενθουσιασμού του τα υγρά του μάτια έλαμπαν ζωηρά. Το δεξί του χέρι έτρεμε λίγο καθώς χάιδεψε τα σκληρά, κοντοκουρεμένα, κατάλευκα μαλλιά του. Το να κόβει τα μαλλιά του όσο το δυνατόν πιο κοντά ήταν μια συνήθεια που είχε αποκτήσει από την εποχή που υπηρετούσε ως αξιωματικός στην πολεμική αεροπορία. Είχαν περάσει δεκαετίες από τότε, αλλά διατήρησε αυτό το κούρεμα, μαζί με το στητό παράστημα και το συγκρατημένο, ρυθμικό βάδισμα.

Ο ΜακΆλεϊ καθόταν στο γραφείο του σπιτιού του, με θέα σ' έναν κήπο περιποιημένο τόσο σχολαστικά όσο και τα μαλλιά του. Τους τοίχους κοσμούσαν φωτογραφίες από την εποχή που ήταν αξιωματικός, και τα καλογουαλισμένα παπούτσια του

ήταν αφημένα πάνω σ' ένα λευκό χαλί. Πάνω σε μια βάση, μέσα σε γυάλινη προθήκη, μπορούσε κανείς να διακρίνει ένα ασήμενιο μετάλλιο σε σχήμα σταυρού μ' έναν αετό που ανοίγει τα φτερά του στο κέντρο. Το συγκρατούσε μια κορδέλα σε κόκκινο, λευκό και μπλε χρώμα. Το μετάλλιο ανδρείας τού είχε απονεμηθεί σε αναγνώριση διακεκριμένων πράξεων ηρωισμού κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ, και για τον απόσπαστο αξιωματικό ήταν ό,τι πιο πολύτιμο είχε.

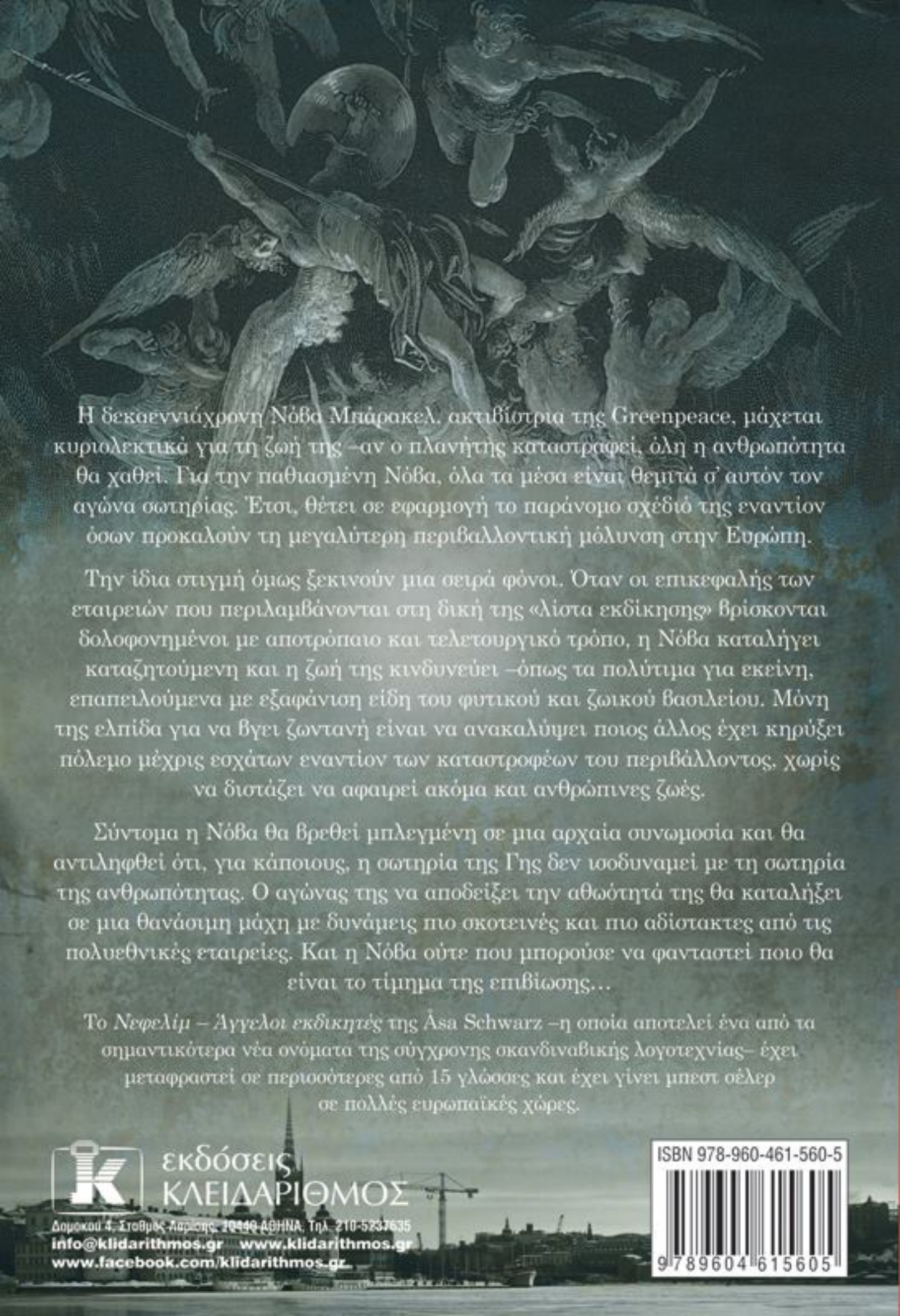
Μπροστά στο γραφείο του βρίσκονταν δύο φωτογραφίες. Η μία είχε τραβηχτεί το 1949 από την Αμερικανική Πολεμική Αεροπορία και φυλασσόταν σ' έναν άκρως απόρρητο φάκελο με την ονομασία «Η Ανωμαλία του Όρους Αραράτ» μέχρι το 1997, οπότε και δημοσιοποιήθηκε. Η άλλη ήταν μια πρόσφατη φωτογραφία δορυφόρου από την ίδια περιοχή.

Ο λόγος για τον ενθουσιασμό του ΜακΆλεϊ ήταν το λογοχειδές περίγραμμα κάποιου αντικειμένου καλυμμένου από το χιόνι που διακρινόταν και στις δύο φωτογραφίες. Βρισκόταν σε μία από τις δύο κορυφές του Αραράτ. Στην παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία μετά βίας φαινόταν, αλλά στην πιο πρόσφατη οι άκρες διαγράφονταν καθαρά και, καθώς το χιόνι είχε υποχωρήσει σε σκοτεινές κοιλάδες, γινόταν ακόμα πιο εμφανές ότι κάτι μεγάλο και κούφιο κρυβόταν από κάτω. Η άνοδος της θερμοκρασίας έκανε τους πάγους να λιώνουν. Δεν θα μπορούσαν πλέον να κρύβουν το αντικείμενο. Για τον ΜακΆλεϊ αυτή ήταν η τρανταχτή απόδειξη που χρειαζόταν για ν' αρχίσει να οργανώνει την αποστολή στο Όρος Αραράτ στην Τουρκία, σε υψόμετρο μεγαλύτερο των πέντε χιλιάδων μέτρων. Θα κόστιζε περίπου ένα εκατομμύριο δολάρια, αλλά το ποσό είχε ήδη συγκεντρωθεί, εν μέρει από το δικό του εκκλησίασμα, εν μέρει από άλλες χριστιανικές οργανώσεις που μοιράζονταν τον ίδιο σκοπό: να αποδειχθεί ότι η Κιβωτός του Νώε πράγματι υπήρξε και ήταν θαμμένη στις χιονισμένες βουνοκορφές του Αραράτ, έτσι όπως υποδείκνυε η Βίβλος.

«Δοξασμένο το Όνομά Του», μουρμούρισε ο ΜακΆλεϊ και φουσκώνοντας από υπερηφάνεια, κόρδωσε το στήθος.

Ήταν ο εκλεκτός του Θεού· αυτόν είχε επιλέξει ο Κύριος για να ανακαλύψει το πιο περιζήτητο αντικείμενο στον κόσμο. Αυτός ήταν που θα αποδείκνυε σε όλους τους ειδωλολάτρες, αμφισβητίες και αμαρτωλούς το Θείο μεγαλείο, έτσι όπως αποτυπώθηκε στη Βίβλο. Στην υπερηφάνεια του προστέθηκε και μια δόση θριάμβου· είχε αποδειχθεί σωστός.

Ο ΜακΆλεϊ χρειάστηκε να καθίσει και να χωνέψει την πληροφορία προτού κάνει το πρώτο τηλεφώνημα. Έπρεπε να συγκεντρωθεί και να σκεφτεί ακριβώς τι θα πει, έτσι ώστε τίποτα να μη διαταράξει τον ήρεμο τόνο του. Παρόλο που είχε φανταστεί αυτή τη στιγμή χιλιάδες φορές, δεν ήταν απόλυτα σίγουρος για το ποιο θα έπρεπε να είναι το επόμενο βήμα. Ο Τζορτζ ΜακΆλεϊ άρχισε να οργανώνει τις σκέψεις του.

Η δεκαεπταετής Νόβα Μπάρκελ, ακτιβίστρια της Greenpeace, μάχεται κυριολεκτικά για τη ζωή της – αν ο πλανήτης καταστραφεί, όλη η ανθρωπότητα θα χαθεί. Για την παθιασμένη Νόβα, όλα τα μέσα είναι θεμιτά σ' αυτόν τον αγώνα σωτηρίας. Έτσι, θέτει σε εφαρμογή το παράνομο σχέδιό της εναντίον όσων προκαλούν τη μεγαλύτερη περιβαλλοντική μόλυνση στην Ευρώπη.

Την ίδια στιγμή όμως ξεκινούν μια σειρά φόντοι. Όταν οι επικεφαλής των εταιρειών που περιλαμβάνονται στη δική της «λίστα εκδίκησης» βρίσκονται δολοφονημένοι με αποτρόπαιο και τελετουργικό τρόπο, η Νόβα καταλήγει καταζητούμενη και η ζωή της κινδυνεύει – όπως τα πολύτιμα για εκείνη, επαπειλούμενα με εξαφάνιση είδη του φυτικού και ζωικού βασιλείου. Μόνη της ελπίδα για να βγει ζωντανή είναι να ανακαλύψει ποιος άλλος έχει κηρύξει πόλεμο μέχρις εσχάτων εναντίον των καταστροφέων του περιβάλλοντος, χωρίς να διστάζει να αφαιρεί ακόμα και ανθρώπινες ζωές.

Σύντομα η Νόβα θα βρεθεί μπλεγμένη σε μια αρχαία συνωμοσία και θα αντιληφθεί ότι, για κάποιους, η σωτηρία της Γης δεν ισοδυναμεί με τη σωτηρία της ανθρωπότητας. Ο αγώνας της να αποδείξει την αθωότητά της θα καταλήξει σε μια θανάσιμη μάχη με δυνάμεις πιο σκοτεινές και πιο αδίστακτες από τις πολυεθνικές εταιρείες. Και η Νόβα ούτε που μπορούσε να φανταστεί ποιο θα είναι το τίμημα της επιβίωσης...

Το *Νεφελίμ – Άγγελοι εκδικητές* της Åsa Schwarz – η οποία αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα νέα ονόματα της σύγχρονης σκανδιναβικής λογοτεχνίας – έχει μεταφραστεί σε περισσότερες από 15 γλώσσες και έχει γίνει μπεστ σέλερ σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σισθός Αρρ.ος, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-560-5

9 789604 615605